

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. децембра 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погоднија 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2 $\frac{1}{2}$ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду (рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Б о ж и ћ.

Од божића до божића

Тавори се терет сињи.

А жедни смо здрава пића,

Као да смо у пустињи.

Од божића до божића

Хватамо се и за сламке

И с народног нашег жића

Сатресамо туђе замке.

Од божића до божића

Триста шесет и пет дана;

Било лето, била цича,

Колко дана тољко рана.

Од божића до божића

Саслушамо разна мњења;

Сећамо се свога тића

И — трпимо искушења.

Ал на божић који клоне

Тога савест љуто мучи.

Божић даје увек наде

Свакој свесној српској кући.

„Ваше муке нису смртне.

Боли нису непроболни!

Тако божић нама вели

— Тиме будмо задовољни.

У божића три ножића, —

Даклем и он оружан је.

— Оружајмо с' и ми слогом;
Од тог бежи очајање.

Али овај божић пружа

Још и нове наде лепе.

Глете само, глете само

Противници како стрепе!

Јубилару Јовану Бошковићу.

Твоме збиљском раду,

Тихом али једром,

Одазва се српство

Захвалницом штедром.

Нека други носе

Орден светог Саве.

(Да га Сава дели,

Наш'о б' људе праве.)

Ми још нисмо слепи

Да врлине тремо.

То нека те крепи —

Што те поштујемо.

Бошковићу Јово,

Ево још и ово:

Нека је у здравље

Духу твоме и то:

Што ти није славље

А бердар честит'о.

Стармали,

Шетња по свету.

XXXVII.

Код нас Срба није заведен још „крискиндл“. Тај обичај није никад ни постојао. За то да богме не може знати мађарско државно надодветништво, него држи, да и ми Срби добијамо и дајемо „крискиндле“. С тога она већ од три божића овамо увек изненађује „Заставу“ са каквим позамашним поклоном, са каквим дивним „крискиндлом“. Тако је о божићу 1884 обрадовало „Заставу“ са оптужбом због чланка „Омладини“, због којег је чланка писац морао читаву годину дана провести у Вацу. О божићу 1885 обрадовало је будимпештанско државно надодветништво „Заставу“ са оптужбом због чланка „Озбиљна реч Србима и Хрватима“, због чега сад неписац Јаша Томић седи у Вацу и мисли, какви би он „крискиндл“ требао послати државном тужиоцу. Кад је већ кроз две године дана „Застава“ била обрадована таквим лепим „крискиндлима“, није право, да ове године на празно прође. Но да би ипак неке разлике било, зато је наређено, да се ове године „крискиндл“ у новцу састоји. С тога је од горе дошла бурунџија, да се за глобу и судске трошкове Јаше Томића има од „Заставине“ кауције одузети 708 фор., па ако се та свота за извесно време не допуни, онда „Застава“ мора престати.

То не само, да је леп „крискиндл“ за „Заставу“, него уједно показује, како мађарска влада и будимпештанско државно надодветништво имају пуно „Zartgefühl“-а према Јаши Томићу. Јер кад не би се платила глоба од шест стотина форината, на коју је глобу будимпештански суд осудио Јашу Томића, онда би Јаша још 60 дана дуже у затвору седио, а то би била грозна безобзирност. Види се дакле да мађарска влада и будимпештанско државно одветништво желе Јаши сваку срећу и да му у свачем иду на руку, само сам

уверен, да Јаша то не увиђа и да се такве среће ратосиља, јер вели, кад су већ хтели према њему да се покажу као кавалери, то су оада требали и да врате незаконито узету двоструку кауцију, па би им се онда свако као правим кавалерима поклонило. Овако пак њихов „крискиндл“ мирише јако на — но то не морам изрећи, јер држим, да ће свако и тако погодити.

Него кад су оданде од горе почели нами Србима слати „крискиндле“, то држим, да се ни мени неће моћи замерити, ако тај обичај усвојим и неким пошљем од своје стране свој „крискиндл“, бар ако не друкчије, а оно да кажем, шта би коме требало.

Тако и пр. Стеви Павловићу требало би више памети а много родољубља. Герману би требало дати онај дар, што га је он дао даљској депутацији, те кад успутује, бар да свечано путује. Емилијану Радићу могли бисмо зажелити митру и штаку и толико ордена, те да буде тако тежак као онај човек, ком су о врат обесили воденичарски камен, па га за тим бацали у воду. Мађарској влади могао бих желети, да се окане, да нами Србима шиље „крискиндле“ и да јој нестану сви реверси, те да у будуће српске владике немају шта потписивати. Краљу Милану и његовом слатком Гарашанину желим, да их постигне све оно, што су они већ урадили и што су још наумили, да учине српском народу.

А шта да се „Стармалом“ зажели?

Ја мислим, да би најбоље било, кад би му се пожелело, да му сви дужници исплате дуг и да нови претплатници у великом броју са свију страна навалеле, па како му било. Мислим, да му не би ништа шкодило, као што ни претплатници не би ништа штетовали, а дужници баш себи опрали образ.

Милицав.

ПОДЛИСТАК.

Госпођа Фемка у позоришту.

(Хумореска.)

(Господар Јеврем Папуцић улази са супругом својом, госпоњом Фемком у позориште, и седне у партер, баш преко пута од позорнице.)

Гђа: Но, једва једаред! . . . Колико сам морала мољакати, док се мој госп. супруг смилостивио, да ме у позориште поведе! . . . Заиста, чудим се и сама, да си данас имао толико сажалења на спрама твоје јадне жене.

Гдр: Па ти знаш, драга Фемка, да ти ја рало чиним радост, где год могу, али позориште много кошта!

Гђа: А молим те! . . . ваљда си зато и узео ове тврде клупе, да човек не може честито ни седети.

Гдр: Допусти ти мени, драга моја то су седишта у партеру и кошта свако: „форинту“, а при том смо баш на средини одакле се најбоље види!

Гђа: Опет преговарање, шта ја све коштам. Мислим, да би ме с' тим могао бар овде иштедети. У осталом, ја видим овде и бољих седишта!

Гдр: То ти верујем! Ено има и царска ложа! Ваљда неби ти тамо?

Гђа: Тако? . . . Дакле ти мене држиш за тако бенасту, да би хтела сести у царску ложу? фала ти лепо! Боље да сам код куће остала, него да слушам овде такве увреде.

Гдр: Али за Бога, ја не мислим тако! Хтео сам ти само одговорити на твој предговор због седишта! Видиш, отишао сам најпре благајнику и питао га, која су седишта најбоља? . . . Он ми даде ова два, и сваки паметан човек мора признати, да су седишта добра.

Гђа: Са том приметбом о *памети* могао си баш изостати! Јасније не би се ни дало рећи, да ја *нисам паметна*! Врло красно! Види се, да те срце и сад боли, за издата два форинта! . . . Сад треба ја за то да искијам. Као да сам ја крива, што су те стрпали у тако красна седишта.

Гдр: Али за име Божије, Фемка! . . . Није ме нико одавно *стрикао*; човек ми је та места препоручио. . . .

Гђа: А ти наравно, веровао си му на реч као да ниси могао доћи и уверити се, каква ти места намећу.

Гдр: Та кад сам билете узимао, онда овде још није било осветљено. Знаш да смо још у ходнику дуго шетали, док се позориште отворило.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У Ш Т И П Ц И.

На бечкој божињој изложби (уметничком музеју) стоји слика краља Милана, са цедуљом, на којој пише: „Аngekauft“, (купљен).

Ал та цедуља стоји под сликом, дакле биће да значи подкупљен.

Хвала богу до сад још нико није тражио, да на пролеће буде збор Срба бирача у Кикинди. Јер како тамо нека браћа Срби силно поштују Чивуте (види њихове изјаве) могли би нам још чивутски грошићари предлагати „политичко вјерују“.

Наше народно позориште прославиће сад у фебруару двадесетпетгодишњицу. Нек му је на здравље, ал двадесетпетогодишњицу може прославити и човек. Права целъ нашег мезимчета мора бити, да се на сваком кораку спрема за прославу — хиљадугодишњице.

Пештанске и бечке Чиве проносе у свим својим новинама, да је руски цар луд. Луд би био, кад би му ти људи клицали, да је — паметан.

Једног хајдука Солдатовића су убили, другог ранили, ухватили и довели у Београд. Његова срећа; јер се доказало да се хајдуди који су у Београду, немају чега бојати.

Код нас немилице егзекуирају народ пред божић. Тако је било и пре. Јер да није било ужасне неправде пред први божић, не би се ни родно — Христос.

У Јегри је један чиновник учинио провеву, те побегло. У Пешти се јако због тог љуте. Но сретан би ми народ били, кад би код нас сви побегли у свет,

Гђа: Знам, знам! . . . Али знам и то, кад би ти био мало, — само мало брижљивији супруг, да би набавио каки му драго *фењер*. па би најпре разгледао, ди ће мати твоје деце седити, али ти ко велиш: за њу је све добро.

Гдр: Али жево! . . . Шта говориш?! *Фењер*!?!

Гђа: Но, шта си зинуо толико? Као да сам не знам шта казала?! . . . Ваљда ми нећеш хтети казати, да у целој вароши нема ни једног *фењера*? . . . Али шта мариш ти. Теби је и најмања услуга наспрама мене, већ читава робија; брига је тебе, што љу ја моја јадна леђа у овој тврдој клупетиви пребијати! . . .

Гдр: Па како би било, да замолим „гардероберку“ за један јастучић?

Гђа: Ух! Сад ће ми позлити! . . . Јастучић, који је Бог зна коме досад служио! . . . Ух! Ух! — Твоје „галантерије“ нигди нема! . . . Чудо ниси „гардероберку“ питао, да ли јој није од прошле године заостао какав увенули „пукет“, могао би га јефтино купити! —

Гдр: Ја мислим да си уверена, да ћу ти драге воље најлепши „пукет“ купити, ако га само желиш имати.

Гђа: Да си се до сада и најмање о мојем здрављу бавио, морао би до данас већ знати, да цвеће моје живце дражи и да ми то шкоди.

који су једаред што проневерили. Него је несрећа у томе, што нам такви обично и даље остају на врату.

Аустријски конзул Кевенхилер је отишао из Србије. Сасвим природан рачун. Јер се и мало дете највише чува оног ножа, с којим се једаред посебло.

Жалост је само, што неки, ма да су се посебли ножем, још се увек радо играју — бријачем.

+

Пуничина фала.

Фалила се јуче пуница брат Пере:

„зета имам добра, преко сваке мере!

„замислите само, већ је шест месеци,

„од како је мужом посто мојој Јеци,

„па ни трага јоште злом животу нема,

„место он да Јецу, —

она њега лѐма!!!

Др. Казбулбуц.

Неверни Тома.

„Pester Lloyd“ пита (и то у име Европе) и хоће да се увери о стању здравља рускога цара.

Узалуд чита доказе, да је цар Александар потпуно здрав, и да му није ни на крај памети за љубав „Ллојду“ разболевати се. Неверни Тома неће да верује.

Да оде у Петроград, па да тамо на извору покуса истину, — за то „Ллојд“ нема кашике.

А да цар руски сам лично дође у — редакцију „Ллојдову“, о томе не сме ни да снева.

Па сад ми реците: може ли ко томе „Ллојду“ угодити.

Не може.

Зато му нико неће ни угађати.

Гдр: Опрости ми, али то сам смео с' ума.

Гђа: Не треба да се на то закунеш. То сам већ уверена, јер да ти је штогод-штогод до мојих живаца стало, ти неби могао допустити, да ова госпођа до мене седи! . . . Намирисала се, да ме већ глава боли! . . . Време би било, да се сетиш врата отворити, да овај неосносни мирис напоље изиђе.

Гдр: Али драга Фемка! Ја би драге воље врата отворио, али видиш, да је престава одпочела, па би морао сву публику узнемирити, док би се до врата довукао.

Гђа: Наравно! Наравно! . . . Како би ти стран свет узнемиривао?! . . . Па за чију љубав? . . . *За моју*!?! . . . Да то ко други тражи, ти би, већ давно урадио! Ах! моји живци! . . .

Гдр: Али драга Фемка! Помисли само! И да би могао доћи до врата и отворити их, промаја би тако јака била, да би их одма сваки затворио.

Гђа: Онда ја морам другима за љубав пропасти. Несвестна ме хвата! Ох, ова госпођа мора да није одвећ. . . мирисава, кад је толики „парфим“ са собом донела!

Гдр: Пст! За Бога! . . . Ако те чује! . . .

Гђа: Ја понављам! . . . Мора да није . . . мирисава! . . .

Гдр. Али Фемка!

Ђира. Како стоји са југословенском академијом у Загребу?

Спира. Рачки.

Ђира. Ти се шалиш. Та баш Рачки није потврђен. Он је био двадесет година председник академије. Свака га је влада до сада потврђавала, а данашња неће да га потврди.

Спира. Но, па зар то није рачки?

Ђира. Јесте. Имаш право. И још је горе. То је Хедерва рачки.

Ђира. Знаш ли шта је ново? Ухватили Солдатовића.

Спира. Нисам добро чуо. Солдатовића, или Солдатовиће. Јер рекао бих да их има два брата.

Ђира. За сад (ако је истина) ухватили су једног. Али радост је ипак велика. Јер Гарашанин зна, да је у хајдука братинско осећање јаче, него у неких великаша, — па за то се нада, да ће онај други Солдатовић, од жалости сам себе убити.

Спира. Или још што горе урадити.

Ђира. Бог и душа, ни ја не би волео, да се „стара гарда“ отури; та бар донде не, док млада гарда не ојача.

Спира. Ја идем још даље. Ја би и поп Панту потражио, — али —

Ђира. Али?

Спира. Што да губим време. Знам у напред да га не би нашао. Јер није на старом месту.

Гђа: Јер да сама по себи не... наши, зар би јој толико „парфима“ нужно било?... Реци само!

Гдр: Не знам за Бога, али те молим да ћутиш!

Гђа: Мени се чини, да ти, и немаш носа!

Гдр: Па немам, де!... Само дај већ мира! Ваљда се жена сме за свој ђеф намирисати!... То је бар у моди!

Гђа: Жалосна је то мода!... И њен муж мора радост с' њом имати!... То јој је сигурно муж, што се ди уз њу са прекрштеним рукама, а зинуо као да ће кога прогутати!

Гдр: И ми би требали, да тако пажљиво слушамо као он, престава је већ у велико одпочела.

Гђа: И то ми је престава! не разумем ни речи, шта говоре. — Лепа забава!...

Гдр: Али кад би само мало хтела ућутати. . .

Гђа: Лепо! Лепо! сад не сме човек ни уста отворити.

Гдр: Не мислим ја тако? . . Али кад престава почне, онда се обично ћути и слуша, шта се на позорници говори. То много допринесе, да се мисао преставае боље свати!

Гђа: Красан смисао! Дивна престава!.. Нека гро-

П у с л и ц е,

☉. У Далмацији се појављују нови разбојници, — који разбијају гусле. — Но дромбуље које то јунаштво хвале разбиће се и саме.

☉ ☉ ☉. „Сви језици да хвале господу!“ Тако је и тако треба да буде, — али нов „Међумурски језик“, који су неки измислили, тај неће хвалити господу, већ слуге слугу слугиних.

△. Кажу да се због одласка бар. Николића сва Босна увила у црно, — само је пао снег, пак се то не види.

☙. А кад се снег одгрне?! — Е далеко је до пролећа, ал онда ће се видети шта је испод снега.

♣. Сад се више не говори о тестаменту Петра великог, него о неком тестаменту Бисмарковом. По томе тестаменту Пешта и Будим остали би у дојаконшњем сусетству, — па ипак би било неко ново сусетство. Али ми се не разумемо у тако високим политичним загонеткама, зато их остављамо да их други реше.

□. Кажу да се негде догодио необичан случај, да је риба убила из пушке свог ловца. Ако је истина није рђава. Ако је фабула лепо је измишљена. (Даклем нек се ловци узму у памет.)

☉. „Weser Zeitung“ јавља да је Аустрија угурана у Босну. Али не кажу ко јој је био угурсусед.

Гђа: Јер да сама по себи не... наши, зар би јој толико „парфима“ нужно било?... Реци само!

Гдр: Па то је тек дивно!... То је красно!...

Гђа: Врло красно! Врло!... Ди је још у моди, да посету поздрављамо са „трилерима“ и „јодлерима“?... То ће ваљда позориште увести у моду?!... Па мало пре рече неко, да је у *доњем сирату* адвокатска писарна. — Тај ће лепо моћи радити, кад му више главе гђа грофица стане се пренемагати!... Леп смисао када!... Ако се још и слуге гђе грофице почну дерати, онда благо адвокату!!... А каква су оно врата на среди?

Гдр: Па то је спаваћа соба грофичина!...

Гђа: Тако? . . њена спаваћа соба?... Па врата, стоје широм отворена?... Красна грофица!...

Гдр: Ама то се мора замислити, да иза тих врата стоји послужитељ. . .

Гђа: Тако?!... Ха! ха! ха! ха!... Дакле слуга стоји иза врата грофичине спаваће собе, а она баш рече, да иде да се пресвуче!... Лепа грофица!... Заиста лепа!... фала на таком грофовству!... То волијем бити проста грађанка, него таква помодна грофица!... И зато су теби узели *два форинта*!! да ти таку грофицу покажу?!... . .

Са луфтбалона.

III.

Седећи овако на луфтбалону чисто ми је мало зима, јер кудгод око себе погледим видим све само снег, маглу и српску неслогу; а гроза ме хвата кад на мој дурбин опазим вечите санте леда на врховима планинским и у богаташким срцима. Иде божић, а сирота деца обучена као у „швимшулу“ о Петрову дну, па читају у „Турском народу“ јавну благодарност Герману, што му ју одаје римокатолички плебанос Жетић, што је на сироту римокатоличку децу поконио 100 фор. а вр. Колико ли је, Боже, арцибискуп Хајналд поконио на православну сирочад, то не могу мојим дурбином ни да догледам.

Узедох неки скорашњи број „Нашег доба“ да запушим њим канту од петролеума на моме луфтбалону, и опазим опет неку обрану против „Стармалог.“

Обрана је опет филолошко-зоологична, у колико је зоологична (а никако логична) спада у врсту и фамилију једнокопитњака. Кад сам видео сву мудрост његову, признао сам, да има не само „Малу,“ него и „велику појет и кву.“

Но чим сам узео „Наше доба“ у руку, тако ме поче ветар носити у Кикинду, као да је нека нотабилитетска ветрењача зграбила ме у своју сферу, те ме немилице тоска у ону варош, где се још и сада налази онај наковањ, на ком је панчевачки чекић сковао путо кикиндског програма. Кад стигох спрам торња кикиндске цркве, опазих око цркве неке гавранове, како Рацковићев фонд деле међу мађарске вране и вивке.

Брзо навијем чекрке и отворим дотичне вентиле, те се врнем из овог враниног ваздуха на лево према Сомбору и ту „габлфруштукујем“ један комад масних лажи листа „Васка“ и попијем по акова српске неслоге и раздора, (но остало је још доста и после

мене). У Сомбору сам испустио из луфтбалона мој дурбин, те гледећи без њега, несам могао добро да видим (него сам видео зло), тако не могах да распознам брата од брата, Србина од Србина, слогу од неслоге, све ми је то збркано изгледало, те не знам ни данас крстна имена.

Одатле се бацам на Нови Сад.

Уредништво „Нашег доба“ млати у уводним чланцима сламу. Иде божић треба ће сламе јер се има да представи штала. А неки пастири долазе често онамо, особито из Срема.

У Новом Саду је велика клизавица, те истакнути кандидат Мориц Пал, може лако склизнути и пасти. Но само бирачи нека не склизну.

Но сад се морам спустити доле, јер ми се луфтбалон продерао, те га морам крпити. Дотле ћу се бар сетити, кога би још ваљало крпити.

Ваздухопловац.

Тако је кад је зима.

(По немачком.)

У дрвима мисли жена,
Како ће да шпара;
На забаве и беседе,
Мисли ћерка Мара.

На поклоне о Божићу,
Мисли чедо моје;
Ја на зимски капут мислим
У ферзацу штоје.

К. П. Мир Л. Фир.

Политички преглед у баснама.

Герман и народ. Сад кад је Герман зајео наш народ до крви, нашао се неко да проповеда, како ће Герман усљед народних неповереница још већма по-

Гдр: Ти си одвећ строга, драга Фемка!

Гђа: О, ни најмање; али почем позориште треба да је школа морала и доброг понашања, то нимало не приличи, да се такве женске престављају, које су толико бестидне, да се пред својим слугама свлаче и облаче! . . . Но, сад ће тек красно бити! . . . Сви почињу играти. . . и гђа грофица! . . . А, а, то је шкандалозно! . . . Зар се ни толико пристojности у позоришту нема?! . . . Па шта ће бити са овим адвокатом у долњем спрату? . . . Зар неће он доћи, да овој госпођи грофици прочита ваљану лекцију?

Гдр: Не умем ти на то ништа одговорити.

Гђа: Ох, Боже; Како хрђаво седим! Сва сам као сломијена! . . . Уверена сам, да горег седишта није било! . . . Али ту би и полиција могла мало свој нос турити. Брину се, да се теоци у колима кршћански товаре, да се не погђаве, . . . а на јадну публику у позоришту и не мисле. . . Шта ће онај тамо код грофичиних врата? . . .

Гдр: Пречула си да боме, да је човек казао, да ће се сам пријавити, кад нема виједног послужитеља, да га пријави.

Гђа: А, а, красно! . . . красно! . . . Дакле он оде без икакве церемоније у грофичину спаваћу собу а она

бојаги тамо се затворила, јер се пресвлачи! Ха, ха, ха! . . . Врло лепо! И та грофица јако је стидљива, могла се баш и у ходнику позоришном пресвући, свеједно би било. . . Бар да је толико образа имала, па да је *риглу* спустила! . . . Но, и овако шта мора човек да *клаћа* иа да *гледа*!

Гдр: Али За Бога, кад ти сваку маленкост на *миндрос* узмеш.

Гђа: Маленкост? . . . А, дакле, код тебе је то маленкост, кад стран човек може ући у собу код какве женске, која се баш облачи? . . . Али да боме! За тебе је стид девета брига! . . . Чудо ми је само, како се ти ниси већ узмувао, па тамо око грофице трчкарао! . . . ваљда тражиш за то згодна изговора јели? . . .

Гдр: Ти си моја мала луда!

Гђа: Знам, знам, само си ти паметан; Да боме! . . . Наћи ћеш ти већ узрок, па макар било под изговором, да код оног сиротог адвоката важна посла имаш! . . .

Гдр: За Бога! . . . сад је већ доста! Ти заборављаш да смо у позоришту! Већ сва публика негодује! . . .

Гђа: А, сад ми тек сијну кроз главу, од куда твоја данашња издашност!!! Два форинта издати као бајаги за *моју* забаву, а овамо си ме довео, да пребијем леђа у

дивљати. Него, вели, гледајмо ми да га ублажимо мало; то ће бити паметније. — Да чујете на ово једну причу: Ујео човека бесан пас. Уједени спопаде батину, но неко му задржа руку. — „Не тако, по богу,“ рече „тима ти пса не излечи. Него му подај подобро парче хлеба, и он те неће више уједати.“ — „Шта булазних“, одговори уједени, „та кад бих ја то учинио, онда бих заслужио, да ме изуједају сви пси, колико год их има.“

Француска и немачка Будимпештанске повине још се једнако надају, да ће се Француска и Немачка моћи сложити. — И на то да чујете једну причу: „Ишао један човек с дететом кроз шуму, но испаде змија из рупе, те му уједе дете, које мало затим и умре. Огорчен отац спопадне сикиру; замане на змију и отсече јој реп. Змија онако крва побеже у рупу, но доцније промоли главу и рече: „Хајде да живимо од сад у љубави.“ На ово јој одговори ожалошћени отац: „Док ја гледам гроб мога сина, а ти твој отсечен реп, нема међу нама мира.“ Докле Немачка гледа гробове својих синова, а Француска свој отсечен реп (Елсас и Лотерингију) неће бити међу њима љубави.

Енглеска. Енглеска води данас тако лукаву политику, да јој се многи диве. — Од лисице нема лукавије зверке, па опет продају сваки дан на пијаци пуно лисичијих кожа.

Аустро-Угарска, Немачка и Русија. Аустро-Угарски министар спољних полова Калвоки, ружно је са речима изазвао Русију. Но он се канда сувише ослонио на нашу пријатељицу Немачку. И сад се наше дипломате чуде, зашто Немачка о неком рату против Русије неће ни да чује. Има и на то басна: Зечеви

овој несретној клупи, . . да се отрујем од овог несносног мириса, . . и да видим твој морал, твоју верност! . . .

Г др: Преклињем те свим на свету, ћути већ једном. Доста је, ако Бога знаш! . . .

Г ђа: Па да ја морам мојим очима гледати овај скандал! . . Оваку грофицу, као ова што је, требало би. . .

Г др: Тако ти душе! . . . ћути! . . . Ето већ нам се сва публика смеје! . . .

Г ђа: Ја нећу ни минут дуже овде остати. Ја оћу кући! . . Разумеш ме? . . . Искаћеш твоја два форинта натраг, а ако им је баш воља, нека одбију два чина . . . Позориште би требало плаћати као фијакер . . на сахат, . . . што ми се допадне, гледаћу, платићу, . . а што ми се не допада, као ово Ју! ју! За бога! Ено сви редом цмачу ту грофицу! . . .

Г др: Ама то су њених пет изгубљених браћа!! . . .

Г ђа: Ко још изгуби пет браћа у једаред? . . . Она их зове браћом, јер ипак осећа мало женског стида! . . .

Г др: Да си пажљиво пратила цео комад, ти би све разумела

Г ђа: То сам ја онда будала, која ништа не разумем?! Јели?

објаве војну орловима, те позову своје савезнике лисице у помоћ. Но лисице уместо помоћи, послаше оваку поруку: „Кад будете једаред објавили рат кокошкама, где ћете и ви моћи нешто учинити, онда нас зовите у помоћ.“ — Тако и нами данас поручује — Немачка.

Аустро-Угарска и народности. Ишло неколико људи путем, те нађоше кесу с новцима. Један се од њих саже, стрпа кесу у џеп, те радосно рече: „О мај, баш сам сретан, где ја нађох толике новце.“ Кад пођоше даље, виде где се за њима замагло; многа сила иде у потеру. Тада рече овај, који је стрпао у џеп кесу с новцима: „Е видте драга браћо, како ћемо сад због ових новаца још настрадати.“ — А зашто не кажеш и сад: „настрадаћу“, као што си пре казао: „нашао сам“, него велиш: „настрадаћемо“, одговоре му они други. — Исто као код нас. Кад је да се ужива, онда увек има неког ко каже: „Е баш ме је људи срећа послужила“, а кад дође до невоље, онда вели: „На ноге браћо, да се извучемо из беде.“

Србија и краљ Милан. Лисичин реп ухвати се једаред у гвожђе. Виде кукавна где ће пропанути, али се брзо досети, те одгризе реп, и оде својим путем. — И српски краљ се исто онако као лисичин реп ухватио у гвожђе. Ако сад Србија хоће да се спасе мора одгристи са себе реп, краља Милана, па ићи својим путем.

Бугарска. Прохтело се медведу да има и он рогове. Циганину који је водио тог медведа, допадне се то, јер ће бити по њега веће заслуге. „Лако ти је то рече Циганин медведу“, треба само да ти отсечем уши. Медвед пристане. Ал тад одједаред дође Цига-

Г др: То нисам хтео казати, али

Г ђа: Ни словца више нећу да чујем. Ја хоћу кући! . . .

Г др: Ама причекај, док се чин сврши.

Г ђа: Нећу, ни тренутка више! Хајдмо!

Г др: Ваљда не можемо сву публику узнемиривати.

Г ђа: Ако ме својевољно не пропусте, ја ћу им пре-ко ногу прећи.

Г др: Али само још мало стрпи се! . . .

Г ђа: Ни часа!

Г др: Ама драга Фемка!

Г ђа: Ах! Моји живци!!!

(Падне у несвест. — Њен супруг са помоћу једног странца изнесе је на поље, узме кола и сподоби је унутра),

Странац: (опраштајући се). Драги господине! Ако би Вам за Вашу милу супругу требала каква услуга, изволите се молим Вас на мене обратити. Ја ћу драге воље чинити што год могу. За тај случај, изволите моју карту!

(На карти је стојало: „Хенрих Хаудрајн“ укротитељ звериња.)

Прерадио по француском:

Др. Казбулбуц.

нин са сврдлом и сикиром. „Шта је то наопако?“ пита медвед. „Е то је да ти пробušим главу, па да ти сикиром набијем рокове...“ Медвед сад тек виде шта је урадио, и није дао да му буше главу, али је остао без — ушију. — И Бугарској се прохтело да има немачке и енглеске рокове. Европа ју је уверавала, да је то лако, треба бајаги отсећи само уши, то јест славенску узајамност. И одрезаше медведу, хоћу рећи Бугарској уши. Али чекај мејо док донесу Немци и Енглези бургију, док ти стану бушити твоју славенску главу па тек „сикиром“ утврђивати ону шиљасту немштину и енглештину, која треба из твоје главе да провирује. Ја верујем да ни Бугари неће дати бушити главу, та ни медвед није то допустио, ал нек се чувају, да при својој мал нисам казао каквој политици, не остану без ушију. +

НА ОНО, што је „Застава“ у 188. бр. свом одговорила г. М. у С. морамо и ми нешто рећи. „Пуслице“ у „Стармалом“ не иду све из једног пера; али она о којој је реч, потекла је баш од самог уредништва. Тој пуслици могло би се замерити само онда, ако се може замерити ноћном стражару, кад викне: „Пазите да вам се ко у кућу не увуче!“ — Ми смо (не од г. Каменка Ј.) већ са више поузданих страна чули, да г. Радотић не влада пером тако, да би могао сам писати оне чланке, који су били у „Застави“ из Панчева, већ да му је за леђима она личност, која је дичну Милетићеву заставу прегла да окаља, и то смо довикнули оним људима који су охотно прегли да ту љагу са „Заставе“ оперу. — А зашто нисмо најпре искали обавештаја од „Заставе“. За то, за што и ноћни стражар не пита кућегазду: „Провлачи ли ти се ко кроз деру?“ Предпоставља да овај то не зна; па баш за то га и опомиње.

Ми нисмо хтели да угађамо овој страни, коју је Бекић „негда заступао“, — не знамо ни која се страна ту мисли, јер је Бекићева прошлост на више страна подерана. Али и сада и свагда рећићемо сваком пријатељу: „Чувај се да ти се Б., ма и кришом, ма и под туђом образном у кућу не увуче, — јер ту неће бити благослова.

Ето то је била намера и оне „пуслице“. А ово неколико речи вије полемика, већ само објашњење на криво схватање наше добронамерне опомене.

Уредништво „Стармалог“.

Резигнација.

Г. Габор Пејачевић пуно озбиљно захваљује на понуђеном му (бог зна од кога) бугарском престолу. Не може га примити. Има много важнија посла.

Митар и Тривун.

У доњој Барањи у селу С. ожене неког Митра, овај је већим делом у риту одрастао, као и његов кум Тривун. Време се приближавало венчању, и тако

приспеле тај у страху очекивани дан. Обојица су онда у цркви били, кад су се крстили. Наравно, да кад дођоше у цркву, да им је врло необично морало бити. Народа се прилично слегло. Наш кумагин Тривун које од стида, које од „треме“, дочепа се некако до короша. У том треба да кум ђувегију, а стари сват невесту к' олтару приведу, а ђувегија изгуби из очију свог Тривуна — без ког није ни часа у свом веку провео, па сважно повиче: „О Тривуне, ће си?“ Тривун позвавши глас свога драгог Митра, још снажније повиче: „Ево ме на тавану!“ С. г. с. —ос—

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ НА „СТАРМАЛИ“

изићиће у идућем броју. Али за то није ником за брањено, да се још о божићу, кад буде највеселији, „Стармалог“ сети.

Све дужнике наше, којима су ра-
заслате нарочите карте и сада уз овај
број цедуље као опомене, молимо да сваки
свој дуг у најкраћем року подмирити из-
воли, иначе мораћемо их овде на овом
месту по именуце јавно позвати, да свој
дуг одуже.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ“.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

„Грађа за медицинску терминологију,“

Сабрао др. Милан Јовановић-Батут. Цена 1 ф- 20 н. или 2½ динара. Наручбине шаљу се поштанском упутницом писцу у Нови Сад.

Од овога дела има само 100 примерака на продају.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1887.

УЗ САРАДЉУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ТРИНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ Г. 1887.
Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-
продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

Само оно што је добро
осигурава успех!

Дра Милера сок од маховине, ванредно добар лек од кашља, промуклости, вратобоље, слуга, почињуће суве болести, и уопште при свима болестима прибора за дисање. У теглама за децу и одрасле Цена једној тегли 50 н.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај балзам се препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, код надутости стомака, блувања, пролива, ветрова; код колике је успех скоро за тренутак постигнут. Даље је ово добар лек код дуготрајних и исцрпљивих болести, јер знаменито поправља варење. Овај особити лек не би требао да фали ни у једној кући, нарочито по селима. Цена 1 фласона 1 ф. 50 новч., 1/2 фласона 80 новч.

Дра Милера балзам за жуљева, ванредно брзо дејствујући лек од жуљева, брадавица, за љебљања коже (е боловима скопчано) и прозеба. Да би се сачувала публика од подражавања без вредности, молим да се иште само Милеров балзам од жуљева и да се пази, на оригинално спаковање. Цена је кутији с флашицом и упутством за употребу и са четкицом утврђеном на запушачу 60 н.

У Новом Саду добива се право само код *Љубе Стефановића*, сценерајског трговца; у *Осеку* код *Ј. Габенцког* и *Ј. Г. Динеса*, апотекара; у *Вршцу* код *С. Стража*, апотекара; у *Сомбору* код *Ц. С. Вајдингера*. 3—12

У савршених ШИВАЋИХ МАШИНА

најновијег **Сингер**-система са двоструким швом, са најновијим моталом за конач, машинским укупним прибором, елегантним поклопцем из ораховине, мозаиком урешеним столом и са гаранциом од 6 год. шаљем са бесплатним паковањем са подужењем (per Nachnahme) за 35 фор. ил 78 дин.

Машине су са свог најновијег механизма и са своје строге солидне и истрајне конструкције до сад ненадмашене, и могу се сваком пошт. потребачу савесно и најтоплије препоручити.

Налози се обављају за готов новац ил пошто се капара од 10 фор. ил 2 дук. поштом уручи, које ваља слати са читком адресом на фабричара: 9—10

J. KARNER, representant: A. Radulowits
Wien, VII., Zieglergasse Nr. 41.

Трговачка кућа Бернхарда Тихо у Брину, Krautmarkt за извоз, 18. бр. шиље са платом у начо:

ЧОХЕ ЗА ГОСПОЂЕ

чиста вуна, свакојаке боје по моди, 10 метара за читаву хаљину, 100 цм. ширине.

== 8 фор. ==

НИГЕР-ЛОДЕН

ЗА ЗИМУ,

најновије и најтрајније за женске хаљине, 100 цм. ширине.

10 метара 5 ф. 50 н.

ИНДИЈСКИ ФУЛ

полак вуна,

у свима могућим бојама, за потпуну хаљину, 100 цм. ширине.

10 метара 4 ф. 50 н.

ВУНЕНИ РИПС

60 цм широк.

10 метара 3 ф. 40 н.

КАШМИР полак вуна

100 цм. широк.

10 метара 4 фор.

ЦРНИ
ТЕРНО

100 цм. широк, који је пре коштао 60 новч. дајем док га траје

10 метара 4 ф. 50 н.

Поркет за хаљине

красни десени за прање, у комадима од 10—11 метара, 60 цм. широки, за целу хаљину

== 3 ф. 50 н. ==

Валерија-фланел

полак вуна, најновији десени по моди, најбоље за зимске хаљине, 60 цм. широко.

10 метара 4 фор.

ПЛАТНО КУЉЕВНО

1 кмд 4/4 широко 4 фор.

1 кмд 5/4 широко 5 фор.

КИНГ-ТКАНИНА

боља него платно од преге, 1 к. 30 рифи потпун

== 5 фор. 80 новч. ==

ОКСФОРД

за прање, најбоље кавоће, 1 к. 29 р. потпун

== 4 фор. 50 новч. ==

КОНОФАС

1 к. љубичасти 4 ф. 80 н.

1 к. црвен . . . 5 ф. 20 н.

Гарнитура од рипса

састојећа се из 2 крв.

и 1 асталског застирача

== 4 фор. 50 новч. ==

1 гарнитура од јуте

2 крв. и 1 аст. застирач

== 3 фор. 50 новч. ==

ВУНЕНЕ МАТЕРИЈЕ ИЗ БРИНА
ЗА ОДЕЛО.

Палмерстон, харлајн, мандарин, за зимске капуте и огртаче, као и тифл, лоден, перувијан, доскиц, у комадима за цело одело и капуте у половини цене.

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ

плетених марама за главу

у свима бојама, 1 комад

величине 6/4 1 ф. 70 н.

Телови за госпе и јанне за женске

1 к. вел. сорте 2 ф. 30 н.

Извесна количина вуњених марама за огртање

за госпође, 9/4 дугачке, у свима простим бојама,

као и десинираних, пре беше цена 4 фор. 50 новч.,

а сад је будвашто т. ј.

== 2 форинта. == (10—10)

== Препродавци добивају 5% рабата. ==

Мустре и ценовници шиљу се бесплатно.